

ubemærket, at det ikke er afgjort eller fremtræder klart, hvorvidt eengang af Rigsdagen givne Bevillinger, f. Ex. til Udredelsen af en vis Tillægsløn af Kirkefonden til et Embede, skulle være bindende for bestandigt. At det i det Ringeste maa ansees for naturligt og billigt, at Kirken paa en eller anden Maade tages paa Raad med ved en ny Fordeling af de kirkelige Indtægter, er i Motiverne til Lovudkastet (ved § 4) anerkjendt med Hensyn til „en fuldstændig Lønningslov“ („det maa derfor ansees som heldigt, at dens Vedtagelse udsættes, indtil Grundlovens Løste om Ordningen af Folkets Kirkens Forsætning er indfriet“); men den nu foreslaaede Foranstaltning kunde saare let føre bort fra en almindelig Lønningslov. Medundertegnede Madvig, der ikke troer at turde fritage sig for en positiv Antydning af, hvad han mener, at der under de nuværende Forhold lader sig gjøre for at imødekomme Trangen til en bedre Fordeling af de til de geistlige Embeder henlagte Indtægter, navnlig den Indtægt, der fremkommer af Tienden, antager, at den eneste Vej, der nu heldigen lader sig betragte, er, at der (i Analogie med den i Lovudkastet i een Henseende Kongen tillagte Myndighed) søges gennemført en Lov, hvorved Rigsdagen giver sit Minde til, at Kongen indenfor visse, i Loven angivne Begrænsninger og efter deri antydede Regler (der isforveien kunde overvejes med erfarne geistlige og verdslige Mænd) forbedrer ringere Præstefalds Indtægter ved Afdrag fra større og fordeler Pensjonsbyrden, uden Forringelse af Indtægtens Totalbeløb, i det Høieste med Indvinding af en begrændset mindre aarlig Sum til Afhjælpelse af anden kirkelig (saavidt mulig bestemt betegnet) Fornødenhed. Medundertegnede Drejer kan ikke tiltræde den i det Foregaaende fremstillede Betragtning, forsaavidt deri indeholdes en Antydning af, at der i det hvilende Spørgsmaal om den egentlige Bessaffenhed af Kirkens Ret og Besøielse til Præstetienden, eller i Mangelen af et kirkeligt Organ, ligger nogen væsentlig Hindring for, allerede nu at skride til en fuldstændig Omordning af Maaden, hvorpaa og Midlerne, ved hvilke Præsterne skulle faae deres Lønning. Han antager, at Statens Lovgivningsmagt er fuldt berettiget til i denne Henseende at tage Beslutning uafhængig af be-

rørte Spørgsmaal og Mangel, og at det ikke er nødvendigt til Fyldestgjørelse af Grundlovens Bud i dens § 3 enten at bibeholde den nuværende Lønningsmaade eller at lade Bærdien af det, der hidtil er anvendt til Lønning for Præsterne, tilskyde disse i uforandret Omfang. Derimod finder han i de forresten udhævede Mangler ved Lovudkastets § 4 og den deri indeholdte Plan tilstrækkelig Grund til, i det endelige Resultat at forene sig med de foran nævnte Medlemmer om at fraraade Landsthinget Antagelsen af §§ 4 og 5, idet han navnlig lægger afgjørende Vægt paa, at Bestemmelserne i disse Paragrapher saa lidet ere skikede til at bevirke en snarlig Gjennemførelse af den Reform, der formeentlig maa ansees som særdeles ønskelig, nemlig den nuværende Lønnings Forandring til Pengegage, der ikke af Præsten høves umiddelbart hos Sognebeboerne; at samme tværtimod ville gjøre denne Reform endmere uvis og overlade, hvad der kun kan ordnes hensigtsmæssigt ved en fuldstændig, alle paagældende Forhold omfattende Lønningslov, som afgjør det Hele paa een Gang, til stykkevis Afgjørelse efterhaanden gennem de aarlige Finantslove, Noget, der i dette Forhold baade af formelle og reelle Grunde maa betragtes som forkasteligt. Ogsaa Jørgensen, der nærmest slutter sig til Drejers Opfatning, uden i ethvert Punkt at ville udtale sig saa bestemt, troer, trods sin Erkjendelse af Formaalets Berettigelse og Vigtighed, at maatte tillægge Manglerne ved den Form, hvorunder Foranstaltningen fremtræder i Udcastet, saa megen Vægt, at han ikke stiller sig fra Udvalgets øvrige Medlemmer i Resultatet.

Med Hensyn til dette Resultat skal Udvalget endvidere henlede Opmærksomheden paa, at for Øderne af Tienden ved den tilsigtede Forandring saalidet vilde opstaae nogen Fordeel, at det meget mere vilde blive dem besværligere at indbetale Tiendeverdet paa den ofte langt bortliggende Amtskue stedsfor i Sognet, saafremt der ikke udtrykkelig fastsættes, at Betalingen for Tienden skulde opkræves samtidig med andre Skatter. Endda vilde der billigen maatte ved en særlig Bestemmelse sørges for, at Præsterne, der, idet de indbetale Skatterne